

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 317/2022
18.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Субашић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градска чистоћа“ из Београда, којег заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3218/21 од 25.08.2021. године, у седници већа одржаној 18.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3218/21 од 25.08.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2488/19 од 17.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог број .../... од 19.09.2013. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да врати тужиоца на рад и да му обезбеди сва права из радног односа. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде трошкова поступка исплати тужиоцу износ од 152.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3218/21 од 25.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2488/19 од 17.12.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се ревизија одбије као неоснована и тужени обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. и чланом 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тач. 2. и 3. ЗПП, тај правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је обављао послове – Уговор о раду отказан му је решењем од 19.09.2013. године због учињене повреде радне обавезе – незаконитог располагања средствима и непоштовања радне дисциплине, предвиђених као отказни разлог у члановима 114-121. Колективног уговора туженог и члану 30. став 1. алинеја и члану 31. став 1. алинеја 7. Анекса број 6. уговора о раду. Тужени је на основу извештаја предузећа „ББ“ из ... од 19.08.2013. године, сазнао да је у периоду од 21.05.2013. до 24.04.2013. године из његовог возила девет пута истакано гориво у укупној количини од 173 литра. Подаци наведени у том извештају добијени су коришћењем система за праћење кретања возила ради потрошње горива, уграђеног у возило туженог. У време када је на тај начин регистрован пад нивоа горива у резервоару возила, истим је био задужен тужилац. Уз тужиоца су, у време када је био задужен возилом, радила још два или три запослена.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и поништили оспорено решење о отказу уговора о раду, а туженог обавезали да врати тужиоца на рад. По становишту судова, сачињени извештај о утрошку горива за возило које је у то време користио тужилац није довољан за утврђење да је тужилац скривљено учинио повреду радне обавезе због које му је отказан уговор о раду, већ је тужени био дужан да утврди радње и пропусте тужиоца којима је учињена повреда радне обавезе и да докаже његову кривицу.

Изложено правно становиште прихвата и ревизијски суд, због чега наводе туженог о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване.

Поведа радне обавезе, као разлог за отказ уговора о раду у смислу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 и 61/05) важећег у време доношења оспореног решења, мора бити скривљена, а таква је ако је запослени радњу извршења предузео својом кривицом – намером, крајњом непажњом или обичном непажњом. Тужиоцу је отказан уговор о раду, јер је на основу података добијених коришћењем система контроле нивоа горива у резервоару возила туженог, установљен пад нивоа горива у резервоару возила у време када је тужилац био њиме задужен и користио га. Та чињеница, и без упуштања у оцену поузданости уграђеног система контроле у возила туженог коју тужилац оспорава, није довољна за законит отказ уговора о раду. Само на основу те чињенице није могуће извести поуздан закључак да је пад нивоа горива у резервоару возила које је тада користио тужилац последица неке његове незаконите радње или пропуста, учињених са било којим степеном кривице. Таква радња или пропуст тужиоца нису наведени ни у образложењу решења о отказу уговора о раду, нити их је тужена страна доказала у овом спору. Због

тога нема скривљене повреде радне обавезе тужиоца, нити је дошло до повреде радне дисциплине, јер је и тај отказни разлог заснован на истим чињеницама као и повреда радне обавезе.

Са свега наведеног, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав тог поднеска одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**